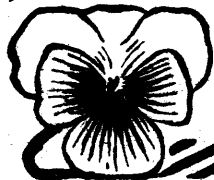
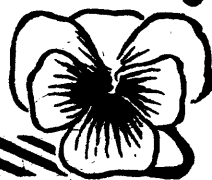

Kvindevalgret

Medlemsblad for Landsforbundet
for Kvinders Valgret,

Nr. 5

Maj 1915

8. Aargang

INDHOLD:

Mænds og Kvinders Grundlov. — For og imod. — Kvindens Valgret og en europæisk Kongres af Mrs. Fawcett — Grundloven af Johanne Rambusch. — Landsmødet i Aalborg af Elna Munch. — Fra Landsforbundets Arbejdstelt. — Lykønskninger. — Dødsfald. — Meddelelser m. m.

Mænds og Kvinders Grundlov.

Nu har vi Lov til at tro, at Kvinderne endelig er ved at naa det store Maal!

Den 5te Juni 1915 vil Kvindens politiske Valgret ikke længere være, hvad den har været under forskellige Faser af Sagens Udvikling: en Drøm, en Utopi, et varmt Ønske, et uopnaaet Krav — men den vil være en levende Virkelighed.

Det danske Statssamfund er nu naaet saa vidt i Kultur, at det har anerkendt Kvinden som Statsborger. Landets Grundlov vil blive ikke blot Mændenes, men ogsaa Kvindernes Fribrev, og hermed vil der være indført et virkeligt Folkestyre. Thi Folket bestaar af Kvinder og Mænd.

Vi, der skal opleve det store Gennembrud, har Grund til at mindes Kvindesagens første modige og varmhjærtede Pionerer — de Kvinder, som paa Trods af Latter og Spot slog til Lyd for den paa et Tidspunkt, hvor yderst faa indsaa dens Betydning og endnu færre støttede den. Deres Stilling var ikke let. De stod sørgelig alene hver i deres lille Omgangs-, Venne- eller Familiekrede. Deres Arbejde bar kun ringe synlig Frugt og formede

sig oftest som en haabløs og bitter Kamp. Vi vil i disse Dage mindes dem med Taknemlighed og Ærbødighed.

Men vor varmeste Tak vil ganske naturlig være rettet først og fremmest mod de Kvinder af senere Slægtled, som udrustede med politisk Indsigt og almen Kundskab lagde Vægten paa Agitationen og Arbejdet for Kvindens Valgret.

Thi Valgrettens Gennemførelse var, som vi alle ved, det største Maal indenfor Kvindebevægelsen.

Den politiske Umyndighed har omgivet os Kvinder som en kinesisk Mur; den har staaet foran os som en vanskelig og i mange Tilfælde uoverstigelig Hindring for alt, hvad vi arbejdede og kæmpede for paa forskellige Maader.

Derfor kan vi heller ikke varmt nok takke de Kvinder, som har anlagt hele deres Virksomhed paa at skyde Bresche i Muren og faa den fjærnet.

— Mange hævder, at man aldrig skal takke, fordi man har opnaaet sin Ret. Principielt er dette sikkert rigtig. Men det forhindrer ikke, at vi udtaler vor Anerkendelse af det Arbejde for Kvindens Valgret indenfor Regering og Rigsdag, som er foregaaet fra en tidligere Konsejlspræsident forelagde sine Forslag til Ændringer af Grundloven, deri indbefattet Kvindevalgret, til det Øjeblik, hvor det oprindelige Forslag, underkastet yderligere Ændringer, træder frem til endelig Afgørelse.

Vi har ikke Lov til at glemme, at Kvinder i andre Lande har kæmpet for deres Sag under ganske fortvivlede Forhold i Sammenligning med dem, under hvilke danske Kvinder har virket.

I England, hvor Arbejdet for Kvindens Valgret er ældst i Europa, har man oplevet, at Politikere har benyttet sig af Valgretsorganisationernes pekuniære og agitatoriske Hjælp under Løftet om at støtte deres Krav. Men naar Løftet skulde indfries, svigtede Politikerne paa Grund af »Partihensyn«.

Den Slags offentlig Uhygge har vi her i Landet været sparet for. Dels har Kvindevalgrettens Forkæmpere aldrig begaaet den Fejltagelse at søge deres Krav gennemført ved Hjælp af Partipolitik. Dels har de haft det Held at have ikke blot ærlige Venner, men ogsaa ærlige Modstandere. Sagens faa Modstandere er under Agitations- og Forhandlingsaarene optraadt med blanke Vaaben, baade indenfor og udenfor Rigsdagen. Og det er en Kendsgerning, der tjener til Hæder for dansk Politik og danske Mænd.

Men lad os ikke glemme, at det Resultat, som nu synes ret sikkert, og som i en Aarrække har staaet for os som et »Maal«, i Virkeligheden kun er et *Middel* til at lette os Arbejdet for videre Fremskridt. Det er en tilbagelagt Milepæl paa Vejen mod det egentlige Maal: Mands og Kvindes Ligeberettigelse i alle menneskelige Forhold.

Der ligger et stort Arbejde foran